

Šiame numeryje:

Spinduliuojantis žmogus.
Pokalbis su Bronium Kvikiu „Lietuvos bažnyčių“ pirmajam tomui išėjus.
A. Kučiūnas apie muziką Tabor farmoje.
Šių metų Santaros—Šviesos suvažiavimas: pabrėžtos Lituanistikos katedros steigimo galimybės.
Iš Konrado Weisso poezijos.
Japoniškoji grafika Londone.
Jono Jurašo pastatymas Amerikos spaudoje.
Medžiai Algimanto Kezio nuotraukose.
Kinijos meno turtai Chicagos muziejuje.
Serbų antkapių menas Čiurlionio galerijoje.
Muzikės Alice Stephens suktys.
Nauji leidiniai.

Kertinė Parastė

Spinduliuojantis žmogus

Jie sukūrė pakeltą žmogaus mitą. Tegul jis žvaliai žvelgia į ateitį, tegul nemato niekinio dabarties. Toks žmogus apie save turi paburti nuomonę. Pasak poeto E. Mieželaičio: „Mano galva apskrita kaip saulės kamuolys, / iš kurio gėlių spindulys / į visas keturias puses spinduliuoja / ir žemėje visa gaivina / ir įkvėpia žemei gyvybę...“
Pakeltą žmogų herojai festivaluose šokama ir dainuojama. Grojamos simfonijos, kantatos. Poetai rašo poetas. Rašytojai — storokus romanus. Skulptoriai iš granito kala stambius paminklus. Žinoma, už tai gauna ir stambius pinigines premijas su pavydžiu keliančiomis privilegijomis. Žodžiu, kai kam pakeltą žmogų mitas yra naudingas. Apie tai savo naujajame romane „Pilnatis valanda“ rašo Vytautas Bubnys.

Nuo pakeltą žmogų iki paprasto žmogaus kelias yra labai trumpas, kadangi abu priklauso tam pačiam gyviui. Neilgai reikia laukti, kol vienas iš jų pasirodys, žemės gaivintojų — kur nors ka nors nugalėjęs. Tada jau sakoma, kad žmogus pasielgė žvėriškai. Nusikaltimo metu jis buvo ne žmogus, bet žvėris.
Mane visuomet suerzina išsireiškęs „žvėriškas žiaurumas“. O jis pernelyg jau dažnas spinduliuojančio žmogaus garbinimo raštuose. Pavyzdžiui, šandien vartojamas Lietuvoje išleistas „1980 Poezijos pavasario“ almanachas, Juditos Vaičiūnaitės eilėraštyje randu frazę „sužvejusiuos miestuos“.

Pagalauka ką reiškia „žvėriškas žiaurumas“? Nežinau, nežinau. Ar žmogaus žiaurumas būtina turi būti apibūdinamas žvėriškumu? Juk žvėris žudo tik instinktyvios būtinybės stumiamas. Tik besigindamas ir medžiokdamas grobį. Žmogus tuo tarpu dažnai žudo be jokio pagrindo, dažnai su aistra tik žudyti, dargi sadistiškai. Žiaurumo sąvoka turi būti — tyta į tikruosius rems. Jei žmogus pasielgia žiauriai, jo

žiaurumas yra žmogiškas, o ne žvėriškas. Kam žmogaus nuodėmių pragara traukti niekuo dėtus sutvėrimus. Jie to neišsipelne.
Nuostabu, kad toks žvelniasis poetas Justinas Marcinkevičius „Pergalėje“ atspausdintame „Dienoraštyje be datų“ (tarp kitko, čia nuvainikavęs žmogaus garbinimą) rašo: „Prie žvėriško žiaurumo mes jau tarytum pripratinti“. Iš tiesų Marcinkevičiui derėjo pasakyti: „Žiaurumas tebelieka baisia žmonių yda“.

Supykina ir kitas Justino sakiny, kur jis tradiciškai kelia knygos reikšmę: „...ne kuo gi mes ginamės nuo tamsos ir smurto žvėrių, jei ne knyga“. Tuo ir vėl užgaunami žmėrys: jie apkalta žiaurumo mes jau tarytum pripratinti. Iš tiesų Marcinkevičiui derėjo pasakyti: „Žiaurumas tebelieka baisia žmonių yda“.

Nedaug išėjusioje turime tokių daugiatomių leidinių kaip Broniaus Kvikiu keturtomis „Mūsų Lietuva“ ir dabar jo paties darbu ir rūpestiu pradėtasis šešiatomis „Lietuvos bažnyčios“. Žinoma, čia tuoj pat mintyje iškyla 36 tomų „Lietuvių enciklopedijos“ ir 6 tomų „Encyclopaedia Lituanica“. Bet vis dėlto anieku išėjusio paminkliniai leidiniai buvo viso redaktorių kolektyvo (tegu ir labai negausaus) ir viso būrio jų raštingų talkininkų darbas. Pagaliau enciklopedijos buvo paskirta ir nemažai išankstinio dėmesio spaudoje ir aplamai visuomenėje. Tuo tarpu Broniaus Kvikiu „Mūsų Lietuva“ ir dabar pradėti leisti „Lietuvos bažnyčių“ tomų savo didžiausia dalimi yra, galima sakyti, vieno žmogaus užsipykusiai kietas ir kone tyloje atliktas ir atliekamas darbas. Analogija čia galėtų būti nebent dr. Tomo Remeikio didžiausia dalimi kaset parengiamai „The Violations of Human Rights in Soviet Occupied Lithuania“ tomui. Gi Broniaus Kvikiu tik ką pasirodžiusi, Amerikos Lietuvių bibliotekos leidyklos išleisti serijos „Lietuvos bažnyčios“ Telšių vyskupija yra tokio didelio darbo išpūdinga pradžia, kad negalima praleisti progos, neužkalbintus paties kaltininko.

— Kiek jaučiame iš Jūsų įvado knygos pradžioje, šandieninė barbariška bažnyčių naikimo akcija Lietuvoje ir visos tautos nepalauiamas ryšas jas išlaikyti buvo bene pati didžiausia prieštariškumas paskatinti ir išleisti tokią knygą čia — išėjusioje. Dabar smalsus ir dėkingas skaitytojas bei žiūrėtojas, nustebintas viso užmojo gigantiska apimtimi, nori sužinoti ir kaip kurias smulkmenas, be kurių tačiau vargu ar būtų atsiradęs šis paminklinis leidinys. Taigi pirmiausia: kada ir kaip stuktėlėjo pirminiai impulsai imtis šio leidinio rašymo ir jo medžiagos organizavimo darbo?

— Yra keletas priežasčių. Pirmiausia šioje srityje buvo lyg ir tuštuma. Nei nepriklausomybės metais, kada buvo reikiamos sąlygos, nei išėjusioje, kur galimybės labai ribotos, niekas nesirėžė tokią knygą paruošti ir ją išleisti. O dabar reikalingas laikas, kai kyla, labai skubus. Laikas greitai bėga, o okupacinio meto aplinkybės negalėdamos naikinti lietuvių kultūros, ypač religinius paminklus. Pačioje Lietuvoje nebuvo, nėra ir, atrodo, greitai nebus sąlygų tokias knygas išleisti. Ten religiniai pastatai naikina, sunkiai tveduodami leidimai ir medžiagos jiems remontuoti,

skleisdamas saulėtos šypsenos spindulius į visas keturias žemės puses — aš komunistas, aš žmogus (E. Mieželaitis) ir visai nereikia šmeižti šalia tokio žmogaus palyginti švelnių žvėrių.
Pr.V.

NORĖJAU PARODYTI JŲ PRASMĘ IR GROŽĮ

Pokalbis su Bronium Kvikiu „Lietuvos Bažnyčių“ pirmajam tomui išėjus

tikintieji persekiojami. Taigi nemažai okup. Lietuvos kultūrininkų, ypač dvasininkų, prašė tokias knygas išleisti išėjusioje. Jų prašymas ir paskata man buvo pareikštas, sukėlus vidinį impulsą. Pagaliau norėjau mūsų išėjusio, o gal ir svetimačiams parodyti Lietuvos religinius paminklus — jų prasmę ir grožį.

— Sunku net įsivaizduoti, kad išėjusio sąlygose buvo galima suleisti tiek informacinės bei iliustracinės medžiagos apie kiekvieną Lietuvos bažnyčią. Ar galima būtų sužinoti, kaip visa tai buvo įmanoma padaryti?

— Iš klausimą išties atsakytį gal dar kiek per anksti. Visas aplinkybės bus galima paskelbti, kai išleisime paskutinį tomą. Galiausiai pasakyti, kad medžiagą renku jau 30 metų ir savo archyve esu sukaupęs apie 10,000 Lietuvių ir lietuvių liečiančių fotografijų. Iš jų teko pirmiausia išrinkti bažnyčias, kryžius, varpinės ir panašius objektus. Susidūrė gėra šūsnis. Bet reikėjo dar daugiau, negu turėjau. Čia ir teko suorganizuoti pagalbą iš Lietuvos. Bet ir išėjusio padėjo. Be to, teko dar daugelį nuotraukų perfotografuoti iš įvairių knygų, žurnalų, laikraščių, albumų. Kai kurių parapijų nuotraukų turėjau per daug, kitų per mažai. Šis neįlygumas dažnai ir knygoje jaučiamas. Bet skaitytojas žino darbo sąlygas ir, tikiu, bus atlaidus.

— Rankose jau turime pirmąjį viso užmojo tomą — Telšių vyskupiją. Kas lėmė, kad iš šios pirmąją pasirinkta kaip tik senoji žemaičių vyskupija? Ir kokia eilės tvarka numatoma leisti kitas?

— Pradėti šį serijinį veikalą, be abejo, būtų tik chronologine

Bronius Kvikius

Nuotr. Vytauto Maželio

tvarka. Taigi I-sis tomas turėjo būti Vilniaus arkivyskupija. Bet nulėmė kitos aplinkybės: jei Vilniaus miesto bažnyčių nuotraukų pakankamai turime, tai ir dabar labai stokojame Vilniaus krašto bažnyčių. O Telšius turėjau be-

veik visus po ranka. Čia daug padėjo telšiškiečiai kunigai išėjusioje su jų ryšininku kun. Petru Patlaba. Žemaitis Paulius Jurkus dargi parašė senosios žemaičių vyskupijos istoriją. Ir kiti telšiškiečiai talkino informacijomis, nu-

traukomis, rėmė pinigais. Visos šios aplinkybės ir iškrepė chronologiją. Ir ateityje jos negalės laikytis. Savo kartotekoje jau turiu visas ar beveik visas Vilkaviškio, Panevėžio, Kaišiadorių vyskupijų bažnyčių nuotraukas.

Maža ekskursija į šalį. Ilgai galvojau, ką daryti su vargše Kaišiadorių vyskupija. Ji yra pati mažiausia, neturtingiausia, bažnyčios skurdžiausios; vyskupija atsirado lyg ir per nesusipratimą, lenkams užėmus Vilnių ir Lietuvai palikus tik dalį Vilniaus vyskupijos. Galvojau ją prijungti prie kitos vyskupijos, neduoti atskiro tomo. Bet vieną naktį įvyko lyg ir stebuklas. Galima sakyti, kad lyg iš „dangaus angelai“ atnešė puošniausią albumą — visos Kaišiadorių vyskupijos nuotraukų (apie 600 egz.) rinkinį. Vartau. Nuotraukos darytos gerų foto menininkų, religiniai objektai be galo gražiai nufotografuoti. Ir štai, ši skurdžiausia vyskupija mūsų serijoje atrodo kone gražiausia. Čia prisimename liaudies priežodį, pagal kurį Ponas Dievas kartais esąs „štukorius“...

— Kaip toli yra pažengusi kitų vyskupijų paruošimas? Kokiais laiko tarpais būtų galima tikėtis ir kitų tomų pasirodymo?

— Darbo pažanga, tiesą pasakius, nedidelė. Medžiaga beveik surinkta, bet knygos dar neparašytos. Dabar mėginu rašyti Vilkaviškio vyskupiją vien todėl, kad turiu nuotraukų beveik pilną rinkinį. Tada rašysiu kitą — gal Panevėžio, gal Kaišiadorių.

— Aprašant ir iliustracijomis parodant tos ar kitos vietovės bažnyčią, ir ką labiausiai kreipiat dėmesį: į jos religinį, istorinį ar meninį — architektūrinį aspektą? Ar pasakoma ir parodoma ir dartinė aprašomos bažnyčios situacija? Ar neaplenkiamos ir tos, kurias įvairūs negandai jau nušlavė nuo lietuviško peizažo panoramos?

— Kiek sąlygos ir turima medžiaga leidžia, stengiuosi atkreipti dėmesį į visus Jūsų minėtus aspektus. Deja, ne visur ir ne visada man pavyksta. Pirmiausia, aš vis dar „nesiekiu kojomis žemės“, t.y. rašau, būdamas išėjusioje, ne Lietuvoje gyvendamas. Naudojuos literatūra, ranku žmonių pasakojimus, o dažnai bažnyčias aprašau tik iš nuotraukų. Geras žinovas, žiūrėdamas i nuotrauką, gali daug ką apie ją pasakyti. Bet aš toks, deja, nesu. Nesu ir architektas. Bet ko nežinau, pasiklausiu kitų. Mano architektūrinis aprašas, kurie yra labai svarbūs knygos turiniui, patikrina, pataiso, patikslina ir papildo, o kartais ir visiškai naujus paruošia šios srities didelis žinovas dr. Jurgis Gimbutas. Esu jam labai dėkingas.

Kiek medžiagos leidžia ir kiek turiu medžiagos, aprašau ir būvusias, sunaikintas, sudegintas, bolševikų iš katalikų atimtas baž-

(Nukeltas į 2 psl.)

Rabokų bažnyčia, statyta 1800 metais.

Luokės bažnyčios didysis altorius, 1978 m.

Šių metų Santaros - Šviesos suvažiavimas Pabrėžtos Lituanistikos katedros steigimo galimybės

Pirmieji sakiniai nuskambės lyg kažkur girdėtoje plokštelėje... Dvidešimt septintasis metinis Santaros - Šviesos federacijos suvažiavimas, įvykęs įprastinėje Tabor farmoje Sodus, Mi, įprastiniu laiku — Darbo šventės savaitės antroje pusėje — šiais metais nežadėjęs pasaulio spaudoje linksniuojamų asmenybių atsilankymo, vis dėlto išsiskyrė bent keletu nekasdienišku ypatybių. Pirmiausia: jis prasidėjo beveik punktuotai, vos su vienos geros valandos pavėlavimu, kuris buvo išlygintas tą pačią dieną be jokių nuostolingų pasekmių. Dar daugiau: numatytoji ir skelbtoji programa buvo įvykdyta vos ne paraidžiui, nesminius pakeitimus darant tik dėl prelegentų sunkiau išvengiamo pavėlavimo, ar bent vieno jų (Tomo Venclovo) nepasirodymo.

Įžanginėje paskaitoje istorikas Romas Misiūnas pasidalino mintimis ir patirtimis, kilusiomis kartais vokiečių kilmės estu istorikų angliškai berašančių veikalų apie Pabaltijo valstybių priklausomybės laikotarpį. Veikalas bus netrukus išleistas vienos Londono leidyklos. Nelengva buvo apsispręsti už veikalą formą. Svarstant jo suskirstymą (pagal valstybes, chronologiską įvykių raidą, ar įvairias pasireiškimo sritis, t. y. ekonomiką, mokslą, meną), apsispręsta prie chronologiskio metod.

Prie Vytauto Kavolio paskaitos skelbtojo pavadinimo — „Pradžios ir pabaigos“ — pridėjus „Lietuviškų autobiografių...“ rinkinį iš karto pasidarys neįprastai aiškus ir visiems suprantamas. Tikėtis ar ne, bet ši kartė prie J. Basanavičiaus, J. Šliūpo, P. Klimo, M. Vaitkaus, V. Mykalojaus, Putino ir J. Baltušio autobiografių V. Kavolis lygiai taip ir kalbėjo: vos ne per minutę jas palygindamas su žinomais europiečių (J. J. Rousseau, J. Stewart Mill) autobiografiomis ir darydamas išvadas apie jų autorių būdo savybes, požiūrius, etc. Itin įdomūs buvo prelegento išskirti sovietinių leidejų padaryti išbraukimai J. Basanavičiaus (dvykose) ir J. Šliūpo (keturiuose) autobiografijose. Klausytojus betgi labiausiai pritrėkė faktas, kad šis, daugumos niekada nepajėgts suvokti kalbėtojas ši kartą buvo toks neįsivaizduojamai aiškus ir suprantamas.

Algirdas T. Antanaitis klausytojus supažindino su nauju prozininku Aleksandru Napoleonu Dičpetriu, kurio debiutinė knyga „Trys dienos pasauly“ prieš pat suvažiavimą išleido Algimanto Mackaus knygu leidimo fondas.

Pirmosios suvažiavimo dienos programą užbaigė Bronius Vaškevičius, nupusakodamas vargus, su kuriais teko susidurti amerikiečių bibliotekose ir žinomose šiuolaikinių lietuvių archyvuose, bei ieškant medžiagos anglų kalba jo rašomam veikalui apie Amerikos lietuvių teatralingumą. Vieninteliai tokiam veikalui reikalingos medžiagos šaltiniai — dar tebegyvi asmenys ir spauda. Pasirodė, kad laikas tolygiai negailėstingai naikina juos abu vos ne tuo pačiu tempu. Netgi publikacijos, nurodomos naujausiose bibliografinėse knygose, šio krašto bibliotekų jau yra sunaikintos, ar pasmerktos sunaikinimui (net nenufilmavus) dėl vietos stokos ir per mažo publikos domėjimosi. Tokie plačiai žinomi archyvai, kaip Frank Lavinsko, ar kun. Miluko, jiems mirus, įpėdinių buvo sunaikinti. Prelegentas ragino sukurti ant kojų veiksmų ir institucijas, kurie turėtų rėdinti skirti lėšas (pradžiai nors pora tūkstančių, o vėliau — daugiau) amerikiečių bibliotekose dar esančios lituanistikos me-

džiagos mikrofilmavimui ir telkimui. Visai netrukus jau gali būti per vėlu...

Pirmąsias paskaitas pradėjus su maždaug dvidešimčia klausytojų mažoji salė vakarop jau prisipildė, ir penktadienio rytą teko keltis vadinamam „daržinė“, kur pirmuoju kalbėjo Leonardas Vytautas Gerulaitis (autorius prieš kelerius metus išleisto veikalų „The Printing Press in Fifteenth century Venice“), nušviesdamas spausdintos knygos kelią į Rytų Europą: Lietuvą, Gudiją ir kitus kraštus. Prelegentui labiausiai rūpimas klausimas: spausdinto žodžio poveikis civilizacijai.

Po paskaitos vykusioje organizaciniame posėdyje buvo išrinktos A and M Publications bendrovės ir ateinančių metų Santaros - Šviesos suvažiavimo rengimo valdybos bei komisijos, o taipgi nutarta specialius pasveikinimus nusiųsti sunkių ligų ištiktiems organizacijos garbės nariams: Karoliui Drungai, rašytojui Mariui Katiliškiui ir Vincui Rasteniui, kurių šiame suvažiavime buvo labai pasigęsta... Buvo paskaityta V. Rastenio telegrama ir Tornau padėka už Vilniaus universitetui suaukotas ir nusiųstas knygas... Gintautas Vėžys padarė pranešimą apie A. Mackaus knygu leidimo fondo darbus ir stovį. Pirmą išleistas 4 knygos: L. Dovydėno novelių rinkinys „Vasaros vidudienis“, J. Blekaičio eilėraščių „Rudens ritmu“, A. J. Greimo veikalas „Apie dievus ir žmones“ ir Santaros - Šviesos 25 metų jubiliejinis leidinys. Siemet jau išleista Aleksandro Napoleono Dičpetrio prozos knyga „Trys dienos pasauly“, o dar numatoma išleisti Algirdo Landsbergio „Trys dramos“, Eduardo Cinzo romano „Raudonojo arklio vasara“ antroji dalis ir Liūnės Suteimos eilėraščių rinkinys... Buvo aptarti „Metmenu“ leidimo ir kitai einamieji reikalai.

Po pietų Mykolas Drunga ontologinių požiūriu aptarė „Lietuvos“, „lietuvių“ ir „tautos“ sąvokas, išskeldamas jų praktiską reikšmę ir aktualumą, o taipgi primindamas, jog tokie aptariaimai ir būtų vienas iš pirmųjų mūsų tautinės filosofijos uždavinių.

Rimvydas Šilbajoris kalbėjosi su jaunu poetu Al Zolynu (dėstantčiu amerikiečių literatūra San Diego universitete), kad tik išleisus palankaus įvertinimo žinykštėje spaudoje susilaukus eilėraščių rinkinį „The New Physics“ Jis Austrijos gimęs, Austrijai augęs, bet Chicago lituanistinė mokyklą mokėjęs poetas rašęs taip, lyg tai būtų jo paskutinis kūrinys, o į šį rinkinį sudėjęs geriausius eilėraščius, paraišyęs per paskutiniuosius aštuonerius metus. Jis paskaitė ir keletą savo eilėraščių, su aplausinetoju besiaiskindamas juose vartojamus įvaizdžius bei savo kūrybinį procesą.

R. Misiūnas, R. Sakadolskis ir R. Šilbajoris klausinėjo svečių ukrainiečių profesorių Liubomira Hajdo kaip, kada ir kodėl buvo įkurtas Ukrainiečių studijų centras prie Harvardo universiteto. Pasirodė, kad idėja kilo 1958 m. metiniame Ukrainiečių studentų klubų federacijos susirinkime. Vienos katedros įsteigimui žinomame šio krašto universitete tada reikėjo maždaug 300.000 dol. pradinio įnašo. Nors atrodė, kad tiek pinigų sutelkti nebuvo įmanoma, studentai pradėjo rinkti aukas ir 1965 metais jau turėjo ketvirtį milijono. Pradėta ieškoti katedrai vietos. Paskutinis pasirinkimas buvo tarp Minnesotos ir Harvardo universitetų, iš kurių pasirinktas pastarasis. Dabar pagrindinis įnašas jau pakilo iki

600.000. Atrodė, kad bus reikalingos mažiau nei trys katedros (istorijos, literatūros bei kalbos) ir Tyrinėjimų centras (Research Center), kurio įsteigimas pareikalautų dar dviejų milijonų dolerių. Tokiu būdu reikiamo pradinio kapitalo suma pakilo jau iki vos ne keturių milijonų. Didelės dalis ukrainiečių visuomenės vadų jau nuo pat pradžios laikėsi skeptiškai, iš idealistų studentų ir entuziastų profesorių juokėsi, tačiau studentai, nepaisydami kliūčių ir opozicijos, vis rinko aukas, kol dvi katedros buvo mokslinį darbą. Panašios Lietuvos katedros įsteigimo atveju reikėtų glaudžiai bendradarbiauti, siekiant pasidalinti rezultatais ir išvengti dublikavimo. Įvairiomis progomis pasikviečiami ir lietuvių kalbėtojai, iš kurių prelegentas suminėjo Simo Kudirkos ir Tomo Venclovo vardus. Kaip vieną reikšmingiausių darbų, atliktų bendradarbiaujant su Ukrainiečių studijų centru prof. L. Hajdo paminėjo dr. Patricijos Kennedy Grimsted bibliografinį projektą „Archyvai ir manuskriptų kolekcijos Sovietų Sąjungoje“, kurio neseniai išleistoji dalis kaip tik ir liečia Estiją, Latviją, Lietuvą ir Gudiją.

Penktadienio vakare dailininkas Viktoras Vizgirda, aptardamas „Modernizmo ir primityviz-

Marius Katiliškis, vienas ryškiausių lietuvių beletristų, kuriam š. m. rugsėjo 13 d. suėjo 63 metai. Rašytojas lietuvių literatūroje užima labai aktyvią vietą šiomis savo knygomis: „Pradlenkimo valanda“ (1948), „Užovėja“ (1952), „Miskale ateina ruduo“ (1957), „Bėgusiems ne grįžti“ (1958), „Sventadienis už miesto“ (1963) ir „Apsakymai“ (1975). Pastaruoju metu rašytojas buvo rimčiau sunegalavęs, padaryta jam gan sunki operacija. Šiuo metu lieka namuose. Gausūs Marius Katiliškio knygu skaitytojai ir visa lietuviškoji visuomenė sukaulies proga linki rašytojui stiprėti ir atgauti reikalingą jėgą.

Nuotr. V. Maželis

referate „Lietuva ukrainiečių akimis“. Kadangi istorinė Lietuva ribos peržengia etninę Lietuvą ir apima visą šiaurinę ir istorinę Ukrainą, šių tautų istorijos turi daug ką bendro. Nors lietuvių valdymo periodas Ukrainoje istorikų nėra gerai ištyrinėtas, tačiau ir šiuo metu Ukrainos istorijos katedroje studijuojantieji yra parašę ne vieną tiesiogiai ar netiesiogiai su Lietuva susijusį mokslinį darbą. Panašios Lietuvos katedros įsteigimo atveju reikėtų glaudžiai bendradarbiauti, siekiant pasidalinti rezultatais ir išvengti dublikavimo. Įvairiomis progomis pasikviečiami ir lietuvių kalbėtojai, iš kurių prelegentas suminėjo Simo Kudirkos ir Tomo Venclovo vardus. Kaip vieną reikšmingiausių darbų, atliktų bendradarbiaujant su Ukrainiečių studijų centru prof. L. Hajdo paminėjo dr. Patricijos Kennedy Grimsted bibliografinį projektą „Archyvai ir manuskriptų kolekcijos Sovietų Sąjungoje“, kurio neseniai išleistoji dalis kaip tik ir liečia Estiją, Latviją, Lietuvą ir Gudiją.

Penktadienio vakare dailininkas Viktoras Vizgirda, aptardamas „Modernizmo ir primityviz-

Kompozicija rudensėjanti miške.

mo pradus „lietuvių dailėje“ bent keliais taikliais sakiniiais ir darbų iliustracijomis bei dailininkų atvaizdais skaidrėse, palietė turbūt kiekvieną, ką nors reikšmingesnio sukūrusį dailininką tiek išivijoję, tiek gimtajame krašte. Sakytume, jog jis pateikė savotišką kruopščiai paruoštą žodžio ir vaizdo dailės enciklopediją „Kas yra kas“ lietuvių dailėje.

Vakaras buvo baigtas irgi puikiu dokumentiniu filmu apie šiaurinę amerikiečių gerai žinomą jaunesnės kartos dailininką Kęstutį Zapką. Filmo darymas užtrukęs daugiau ketverių metų. Jis apima svarbiausią šio dailininko kūrybos laikotarpį, paties išsamiai apibūdinamą.

Šeštadienio priešpėtis buvo paskirtas šiaurinė Lietuvos ir už jos ribų plačiai žinomam „Ažuoliuko“ chorui, kurio užgimimą, brandimą, tikslus ir laimėjimus nušvietė jo įkūrėjas ir ilgmetis vadovas H. Perelšteinas, pailiustruodamas keletu itin puikiai skambėjusių įrašų magnetofono juostoje. Choras, įkurtas 1959 metais, šiaurinė išaugo į penkių šimtų dainininkų vienietį, su giliai jaugusiomis tradicijomis, ita-

Rugsėjo mėnesienoje

Iš Konrado Weissso poezijos

KELEIVIS Į RUDENĮ

1

Iš upelių rūkų nušviesta,
sudrebėjus rasoje,
begaliniais vaizdams atverta
žemė aukso, kas skirta jai.

Pagautas to gyvyjo žaismo,
įnoringas, smagus
keleivis nukrypsta nuo tikslo,
nurimęs, kol junta, kas bus:

juo toliau nyksta derlius,
lieka vienišas jis,
tarp dangaus ir tarp žemės šventovė
atviroy, kol grįš žemei rimtis.

2

Medų baugus
dreba vienintelis lapas;
laiminga erdvė,
kad mano siela be vietos!

Kur ji nubėgs,
bus tikslą pasiekus,
kur ji sustos,
jai stovintis duelsmas pabos.

Smagumas apkartęs
ateina lyg vėjas tylus,
skrodžia krūtine,
kad žemės palikt negaliu.

MĖNESIENA LANGE

Mėnulio žalgana šviesa
užliūdo ant palangės man,
vėlu jau, ir rožinis joks
nebesupins tau paslapties.

Ir perpildytas ilgesys
vis išsilięja į save,
ir šaltas dūmas, be ugnies
pasliuogom kyla nuo aukos.

Nuotr. V. Maželis

Kas trumpa ir be pabaigos?
O nerimastie, auganti
man, kai nepažįstamas
tyloj gyvena šviesių naktį.

Vertė A. TYRUOLIS

Konrad Weiss (1880–1940) yra vienas iš žymiausių XX amžiaus vok. katalikų rašytojų šalia Gertrudos v. le Fort, Rūtos Schaumann ir kt. Kilęs iš Wuerttembergo provincijos. Studijavo filosofiją, teologiją, filologiją, meną. 1905–20 m. buvo žurnalo „Hochland“ redaktorius. Jo poezija pasižymi minties gilumu, mistine nuotaika, ezoterine (paslaptiną) kalba. Svarbesni rinkiniai: Tautum die verbo (1919), Kumeškė sibilė (1921), Žodžio širdis (1929) ir kiti. Be to, rašė prozos ir dramos kūrinį. Vienojo savo kelionių knygoje, aprašydamas Rytprūsius ir Užmarį (Kursių Neriją), prisimena ir Lietuvą (buvojo Nidoj). Nuo jo gimimo šimt metų, nuo mirties 40.

A.T.

kojantį visą Lietuvos muzikinį gyvenimą ir savo pasiekimais žinomą tiek Sovietų Sąjungoje, tiek ir Vakarų Europoje.

Popiečio simpoziume buvo aptariama trijų už Lietuvos ribų plačiai žinomų (ar tokio žinojimo nusipelnusių) poetų kūryba: Kristijono Donelaičio (R. Šilbajoris), Jurgio Baltrušaičio (B. Vaškevičius) ir Henriko Radausko (J. Blekaitis). Visi kalbėtojai savo uždavinį atliko gerai, atskleidėdami daug ką įdomaus ar nežinomo, užsimuštinai bandydami pateisinti ne visai vykusią bendrąją temą „Lietuviai poetai svetimojoje aplinkoje“, kuri nedaug tiko paskiriems individams, o juo labiau niekuo jų nerišo.

Tradicinio šeštadieninio literatūros vakaro vietoje trys poetai skaitė savo kūrybą irgi po mažiuko chorui, kurio užgimimą, brandimą, tikslus ir laimėjimus nušvietė jo įkūrėjas ir ilgmetis vadovas H. Perelšteinas, pailiustruodamas keletu itin puikiai skambėjusių įrašų magnetofono juostoje. Choras, įkurtas 1959 metais, šiaurinė išaugo į penkių šimtų dainininkų vienietį, su giliai jaugusiomis tradicijomis, ita-

Nuotr. V. Maželis

ta, per daug klausytojo nešokiruojanti šiam muzikui įprastais ekscesais, jausmingai, bet kartu ir santūriai interpretatorių perduota.

Tinkamu papildymu kiek saulėčiau žinomų (ar tokio žinojimo nusipelnusių) poetų kūryba: Kristijono Donelaičio (R. Šilbajoris), Jurgio Baltrušaičio (B. Vaškevičius) ir Henriko Radausko (J. Blekaitis). Visi kalbėtojai savo uždavinį atliko gerai, atskleidėdami daug ką įdomaus ar nežinomo, užsimuštinai bandydami pateisinti ne visai vykusią bendrąją temą „Lietuviai poetai svetimojoje aplinkoje“, kuri nedaug tiko paskiriems individams, o juo labiau niekuo jų nerišo.

Tradicinio šeštadieninio literatūros vakaro vietoje trys poetai skaitė savo kūrybą irgi po mažiuko chorui, kurio užgimimą, brandimą, tikslus ir laimėjimus nušvietė jo įkūrėjas ir ilgmetis vadovas H. Perelšteinas, pailiustruodamas keletu itin puikiai skambėjusių įrašų magnetofono juostoje. Choras, įkurtas 1959 metais, šiaurinė išaugo į penkių šimtų dainininkų vienietį, su giliai jaugusiomis tradicijomis, ita-

Meninės programos viršūnę sudarė prieš tai atlikta Dariaus Lapinsko „Tolminkiemio kanta“, parašyta Kristijono Donelaičio dvių šimtų metų mirties sukaktuvėms paminėti. Pačiam kompozitoriui pianinu akomponuojant, kūrinių dainavo ir deklamavo Laima Lapinskienė, smuiku palydint jaunajam Arui Lapinskiui. Prieš tai autoriaus taikliai išaiškinta kompozicija atrodė kartu ir moderni ir papras-

Viską sudėjus krūvon meninė šeštadienio vakaro programa buvo ir kitoniska ir ... visai žmoniška.

Sekmadienio rytą baigminėje (puikiai paruoštoje ir itin sklandžiai perduotoje) suvažiavimo paskaitoje „Moteryų proza ir moterys prozoje 1890–1937“ Violeta Kelertienė palietė kai kuriuos aspektus Zemaitės, Lazdynų Pelėdos, Šatrijos Raganos ir Ievos Simonaitytės kūryboje.

Suvažiavimo metu „daržinės“ sienas puošė eilė Lino Katino ir keletas Romo Lankausko paveikslių. Čionykščiais ir tenykščiais leidiniais apkrautų knygų stalą nuolat supo suinteresuotieji.

a. kir.

Japoniškoji grafika Londone

Pereitais metais japoniškos grafikos kolekcionierius Jack Hillier padovanojo gana gausią iliustruotų knygų — albumų — rinkinį Britų muziejui ir praturtino ten jau egzistuojantį rinkinį taip, kad dabar Londone yra viena iš turtingiausių iliustruotų japoniškų knygų — albumų kolekcijų pasaulyje už Japonijos ribų. Kolekcijų suvedimas ir jų integravimas buvo gera proga parodyti, kaip pavadinti — „Japoniškoji grafika: žvilgsnis į tris šimtmečius iliustruotų knygų ir albumų“. Paroda Britų muziejuje tęsis iki šių metų spalio 5 d.

Kaip iš paties pavadinimo galima suprasti, eksponatai apima tris šimtmečius laikotarpį, nuo 1600 m. iki 1900 m. Paroda liudija ne vien grožinę grafikos išsivystymą Japonijoje, bet kartu rodo ir popieriaus gamybą, įvairius knygų įrašymo būdus, kaligrafijos estetiką, vertę bei pačios knygos svarbią poziciją meninėje sferyje.

Didžiausia parodos dalis skirta aktualioms skaitymo knygoms (poezijos rinkiniams, novelėms, romanams ir kasdieninio gyvenimo apysakoms), kurios iš leidyklų normaliais keliais atsirado skaitytojų rankose. Mat, Vakaruose plačiau žinoma dekoratyvi japoniška grafika buvo prieinama tik pasiturintiems japonų klasei. Žiūrint į šias knygas, galima geriau suprasti, kuo vidurinės klasės grožėjosi. Knygų tarpe yra keliolika albumų. Tai yra labai aukšto lygio knygos estetiškai ir techniniu atžvilgiu. Kaip ir šiais laikais gerai suprantama, turint mūsų šimtmečio „livres d'artiste“ omenyje, šie albumai buvo išleisti labai mažu tiražu, ir todėl gana brangūs, skirti kolekcionierių bei specialistų publikai. Chronologiškai ir samoningai erdvus parodos išstatymas nevargina žiūrovo: galima visus 150 eksponatų apžiūrėti iš lengvo, pasigilint, pasidžiaugt atskirais darbais.

Japoniškos knygos, net nežiūrint jų nuostabių iliustracijų, yra vertos gilesnio dėmesio. Jos spausdintos ant labai plono, bet tvirto, rankom gaminto popieriaus, kuris yra minkštas ir lankstus, lyg kokia specialia medžiaga. Tokios knygos lapai ploni ir viršeliai minkšti, sekant japonišką knygų tradiciją. Pats įrašymas būdingas paprastu tik vieno siūlo susiuvimu. Tokiu būdu knygos su lengvai atverstu puslapiu guli plokščios be jokio rankos prisilgimo. Tekstai ir iliustracijos spausdinamos nuo kantriai, kruopščiai paruoštų medžio raizinių. Toks procesas stipriai riboja tiražą, nes po tam tikro skaičiaus atspaudų raizinis pradeda dilti ir grafikos aiškumas silpnėti.

Albumai spausdinti ant gero, kaitesnio popieriaus negu šiaip knygos, ir jų tiražai dar žymiai mažesni, nes storesnis popierius reikalauja ir stipresnio medžio plokštės prispaudimo, tuo būdu dar greičiau nudėvint medžio raizinį. Anksčiau spausdintoje knygose japonai vartojo tik juodą rašalą, ne todėl, kad jie nesuprastų spalvų spausdinimo, bet todėl, kad toks procesas yra labiau sudėtingas ir žymiai brangesnis. Nežiūrint to, aukšto lygio darbuose monotonizmo visiškai nesimato: įvairiausi niuansai nuo tamsiausio juodumo, iki švelniausio pilkšvumo kartu su kruopščia raizymo technika pagyvina darbus taip, kad akiai spalvų beveik kaip ir netrūksta. 18-to šimtmečio viduryje spalvotai išleistas knygos jau pradėjo pasirodyti dažniau. Pati spausdintųjų technikos pažanga (daug ką pasiėmus iš kiniečių) ir skaitytojų platesni reikalavimai bei patvirtėjęs dėmesys atvėrė duris ir spalvoms spausdinti knygai, tuo

RIMA PUNISKAITĖ

pačių stipriai praplečiant iliustracines galimybes.

Pačios iliustracijos stebina akį savo elegantišku paprastumu. Tai vis peizažai, jų mažiausi — lyg per padidinimo stiklą regėti fragmentai, taipgi portretai ir kasdieninio gyvenimo akimirkos. Bet ar tai būtų platus Figi kalno vaizdas, ar mažiasias vabalukas ant vyšnios žiedo, kompozicija išsprendta grynai japoniškam stilium: galima jausti švarios linijos balansą labai reikalingoje erdvėje. Šis kompozicijos sprendimas bei tipiški orientališki siužetai turėjo gana stiprios įtakos ir Vakarams. Problema yra verta panagrinėjimo. Japoniškoji grafika ir ja papuoštos knygos patraukė pradėjo rodytis ir Vakarų Europoje 19-to šimtmečio viduryje. Iš pradžių, dar neįvertintos, jos buvo pardavinėjamos gana pigiai, nes nedaug kas kreipė į jas dėmesio. Manet ir jo kolegos impresionistai Renoir ir Pissarro buvo vieni iš pirmųjų pradėję

japonų grafiką ir knygas vertinti ir rinkti. Traukė jų dėmesį tai, kad japonai dailininkai kūrė, visai nepaisydami Vakarų tapybos taisyklių. Jie nebijojo nukirsti didelės bendro vaizdo dalies, pabrėžiant žvilgsnį ar gamtos akimirką — ir tai, aišku, labai patraukė impresionistų akį. 19-to šimtmečio gale Toulouse-Lautrec'o litografiniuose darbuose matyti iš Rytų išmoktas taupumas: paveikslas daug tvirtesnis, jeigu detalės ir formų modeliavimas tarnauja kompozicijos paprastumui. Ir Van Gogh rašė laiškuose broliui, kad savuose darbuose norėtų perduoti tą patį aiškų tvirtumą, kuris jį taip sujaudino japoniškoje grafikoje.

Ši paroda Londone savo tyliu, tipišku japoniškumu atkartoja tris šimtmečius japonų kultūros ir meninės istorijos. Tuo pačiu ir įdomi visai skirtingu atžvilgiu, būtent gana nuostabi japoniškų grafikos darbų savybė, kuri savaime būtais nuramina miesto išvargintą akį. Ir vien dėl to paroda yra labai verta aplankyti net kelis kartus.

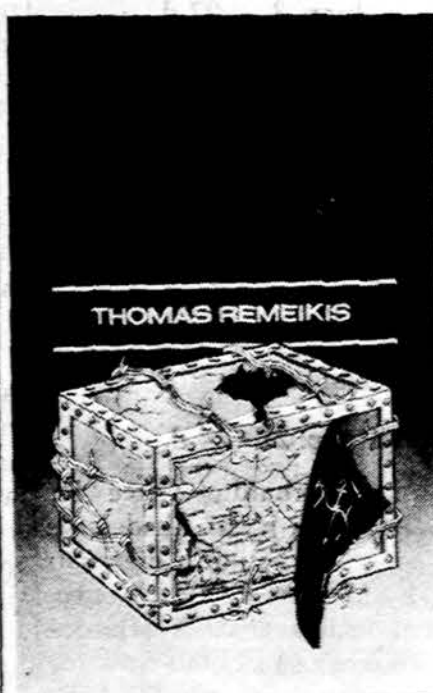
Nauji leidiniai

• Thomas Remeikis, **OPPOSITION TO SOVIET RULE IN LITHUANIA 1945—1980**. Institute of Lithuanian Studies Press, 2422 W. Marquette Road, Chicago, IL 60629, USA, 1980. Library of Congress Catalog Card Number 76-028275.

Veikalas išleistas anglų kalba, iliustruotas dokumentinėmis nuotraukomis, kietais viršeliais, didesnio formato, 680 psl., kaina — 15 dol., gaunama ir „Drauge“.

Tai vienas iš stambiausių šio pobūdžio veikalų, išleisti iki šiol išvijoje. Paruoštas su mokslišku metodingumu, dokumentiniu faktų atskleidimu ir tikslu, jokia prasme nepertempu viso datuoto laikotarpio vaizdu.

Veikalo turinys suskirstytas į tris pagrindines dalis. Pirmoji dalis — Analytical and Historical Perspectives. Savu keliu visa tai

skirstoma dar į šiuos skyrius: Analytical Perspectives; The Partisan War, 1944—1952; Institutional and Cultural Nationalism, 1953—1970. Opposition in the 1970's.

Algimantas Kezys, S. J.

Medžiai Montrealyje

Visi skyriai dar skirstomi į daugelį poskyrių. Antroji veikalo dalis pavadinta Documents on National and Political Opposition, trečioji — Documents on Religious Dissent, epilogas — The Demand for Freedom and Independence.

Šios temos ir šitaip paruoštas veikalas angliskai skaitančiam pasauliui buvo labai reikalingas, tuo pačiu dar reikalingesnis mūsų pačių vedamai laisvės kovai išvijoje ir tėvynėje.

• Jurgis Gliuda, **BAUSMĖ**. Novelių rinkinys. Išleido Nidos knygų klubas Londone, Anglijoje, 1980 m. Leidinys 152 psl., kaina — 8.05 dol. minkštais viršeliais ir 9.30 dol. kietais viršeliais, gaunamas ir „Drauge“.

Tai keturių novelių ir vieno Vėlykinio triptiko knyga. Savo tapomais žmonių charakteriais ir įvairių situacijomis Jurgis Gliuda čia greitai pagauna skaitytoją ir lengvai jo nepaleidžia. Vaizduojamų temų ir laiko rėmai taipgi gana platus. Vienos novelės įvykiai siekia vyskupo Motiejau Valančiaus laikus, kitoje — kaip gyvas vaikščioja poetas Antanas Strazdelis, kitose daugiausia užgriebiama šiandieninė tarybinė žmonių buitis.

• LIETUVIŲ DIENOS, 1980 m. birželio mėn., Nr. 6. Redaguojama redakcinė komisija. Leidžia ir administruoja Antanas F. Skirius. Redakcijos ir administracijos adresas: 4364 Sunset Blvd., Los Angeles, CA 90029. Metinė prenumerata — 18 dol., Kanadoje — 20 dol.

Numeris tekstų ir nuotraukom daugiausia skirtas keturiom temom: tautinių šokių šventei, pokalbiui su JAV LB krašto valdybos pirmininku Vytautu Kutkum ir jo paties gyvenimo kelio aprašymui; poeto Bern. Brazdžio rečitalinei kelionei ir „Carmina Burana“ pastatymui.

• KARYS, 1980 m. birželio — liepos mėn., Nr. 6. Pasaulio lietuvių karių — veteranų mėnesinis žurnalas. Redaktorius — Zigmas Raulinaitis. Administratorius — Kęstutis Bileris. Redakcijos ir administracijos adresas: Karys, 341 Highland Blvd., Brooklyn, N. Y. 1207. Metinė prenumerata — 12 dol.

Žurnalo straipsnių medžiaga daugiausia suskaičiuota apie karinės istorijos temas bei dabartinę šio pobūdžio situaciją. Daug vietos skiriama šiandieninei šaulių veiklai. Puslapių gausiai iliustruoti.

• SKAUTŲ AIDAS, 1980 m. birželio mėn. Numerį paruošė Sofija Jelionienė. Medžiaga siū-

ti: Skautų Aidas, 7220 S. California Ave., Chicago, IL 60629. Ad ministruoja Malvina Jonikienė, 6346 S. Washtenaw Ave., Chicago, IL 60629. Metinė prenumerata — 5 dol.

Gyvai redaguojami, skautiškos minties ir praktiškos veiklos nuorodų kupini puslapiai. Kiekviename jų gausybė nuotraukų ir piešinių. Smagu paskaityti ir pavyti ne vien tik skautams.

Kinijos meno turtai Chicagos muziejuje

Šiuo metu Chicagos Field Museum of Natural History patalpoje (E. Roosevelt Rd. and S. Lake Shore Dr.) vyksta išskirtinio įdomumo paroda, pavadinta „The Great Bronze Age of Ancient China“. Ją pravartu būtų aplankyti kiekvienam, kas domisi menu bei aplamai kultūros istorija. Chicagoje paroda vyks iki spalio 29 d. Paskui ji bus dar vežama ir į kitus kai kuriuos Amerikos miestus. Paroda yra Amerikos ir Kinijos šiandieninio politinio ir kultūrinio bendradar-

Imperatoriaus kapą saugantis karys

Jono Jurašo pastatymas Amerikos didžiojo spaudoj

Mūsų spaudoje jau buvo rašyta apie režisieriaus Jono Jurašo angažavimą Broadwayaus scenai. Dabar, artėjant veikalo premjerai („previews“ — rugsėjo 22 d., premjera — spalio 9 d.), didžioji amerikiečių spauda tam įvykiui skiria taipgi ryškiai matomą dėmesį. Kaip žinome, Jurašas stato Nikolaj Erdmano sovietinio režimo atžvilgiu karščią satyrą „The Suicide“ (Savižudis). Los Angeles Aurora Productions veikalo pastatymui yra paskyrusi 800.000 dol. Pagrindinei rolei angažuotas vienas iš geriausių Anglijos aktorių — Derek Jacobi. Kas yra matęs pastaraisiais metais jau net kelis kartus televizijoje savičių savičius rodytą vaidinimą „I Claudius“ (Aš, Klaudijus), tikrai įsidėmėję ten kaip tik Klaudijų vaidinusi Derek'ą Jacob'į.

„The New York Times“ dienraštis savo rugsėjo 2 dienos kultūros puslapyje skaitytojus supažindina su artėjančios premjeros veikalu, o taipgi kalbasi su pačiu režisierium, neužmirštant pri-

Jonas Jurašas. Nuotr. V. Maželio

minti, kad jis yra buvęs teatro direktorius ir režisierius Lietuvoje ir, gindamas savo kūrybinę laisvę, turėjo susikirsti su sovietiniu režimu. Spausdintan tekstą įterpta net trijų skilčių nuotrauka, kurioje Jonas Jurašas kalbasi su žymiuoju aktorium Derek'u Jacob'u ir aptaria rengiamą spektaklį.

Medžiai Algimanto Kezio nuotraukose

Lietuviui medžiai visada buvo lyg broliai, lyg labai jau asmeniškos būtybės. Lietuvis tiesiog jau tē pagarbą medžiui. Todėl ir minimi gilioje senovėje šventieji miškai, todėl ir Egles vaikai virsta medžiais, ir mirusių vėlės buvo medžiuose, medis lietuviui — ir grožis, ir šiluma. Gal todėl ir Algimantas Kezys, SJ, tiek daug dėmesio savo fotografijoje skiria medžiams. Atitinkamų nuotraukų prisirinko tiek, kad štai jau susidarė visa šios temos paroda. Ją galima matyti „Galerijos“ patalpoje, 744 North Wells Street, Chicagoje. Paroda ten vyksta iki IX. 26, atdara visas

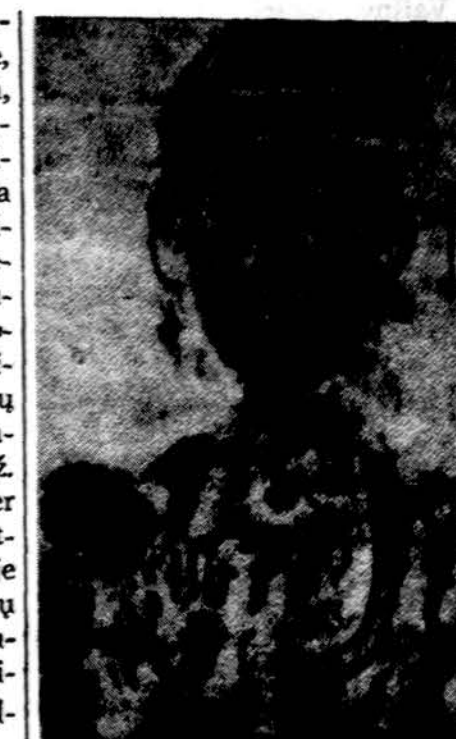
savaitės dienas (išskyrus sekmadienį) nuo 11 val. ryto iki 6 val. vak.

Parodoje išstatyta kelios dešimtys medžio temos nuotraukų. Vienur jose medžiai dominuoja plačių akiračių peizažą, kitur mūsų dėmesį patraukia grafiškai detalūs lapų ir šakelių reginiai, trečiur žavi vandenų ir medžių draugystė arba artima rumbėtos žievės darba; žvilgsnis užkliūva ir už giluminės minties, kur lyg maldaujanti ranka dangaus ištiesta vienintelė dar gyva šaka, o kitur tyvo rudens apnuoginto medžio ir išskrendančio paukščio melancholija.

Serbų antkapių menas Čiurlionio galerijoje

Šiandien ir rytoj M. K. Čiurlionio galerijoje, Jaunimo centre, Chicagoje, dar vyksta paroda, kuri praėjusį savaitgalį susilaukė tik minimalaus mūsų publikos dėmesio. O vis dėlto verta apsilankyti. Jeigu jau mes didžiujamės savo lietuviškais mediniais kapų kryžiais ir labai nusimintume, jeigu niekas nekveiptų į juos jokio dėmesio, tai reikėtų ranka nenumoti ir į serbų būdinguosius akmeninių antkapių piešinius, sukurtus 19 amž. Dail. Mila Vuckovic Alexander juos nuspaudė tiesiog nuo antkapių ir skoningai išstatė šioje parodoje. Kariu, šiaip žmonių ir moterų figūros, dažnai su šautuvu ar lietsargiu rankoje, atviromis ikonų akimis įdėmiai žvelgia į parodos lankytoją. Tai įdomus bizantiškosios ir vakarietiškosios išraiškos susitikimas senuose Serbijos kapuose.

Ta pačia proga viena galerijos salė užimta viešnios iš Aus-

Motina su kūdikiu. Atspaudas nuo Serbijos akmeninio antkapio (1884 m.)

traliijos: Vida Kabailienė čia eksponuoja japoniško pobūdžio grafiškus savo piešinius ir kelias jau vakarietiškojo potėpio tapybas.

Minima muzikės Alice Stephens sukaktis

Chicagoje gyvenančios ir šio miesto lietuvių kolonijos muzikiniame gyvenime giliai vagą išvairiusios muzikės Alice Stephens 50 metų muzikinės veiklos ir 75 metų amžiaus sukaktis bus paminėtos iškilmingoje vakarienėje, kuri įvyks spalio 19 d. (sekmadienį) 4 val. popiet Jaunimo centro didžiojoje salėje. Sukaktuvinėje gyvenime plačiai ir giliai reikėsi kaip dramatinio soprano dainininkė, chorvedė ir muzikos pedagogė.